

οδήγησαν στο αυτοκίνητο των μεταγωγών και κατευθύνθηκαν προς τον Χολαργό, ενώ, όπως πάντα, ακολουθούσαν κι άλλα αυτοκίνητα, με τον εισαγγελέα, έναν στρατιωτικό γιατρό, αστυνομικούς κι άλλους αρμόδιους. Μόλις έφτασαν στο ύψωμα κοντά στο μοναστήρι του Αγίου Ιωάννη Θεολόγου στους πρόποδες του Υμηπτού,

σταμάτησαν και ο επικεφαλής του αποσπάσματος λοχαγός, που βρισκόταν δίπλα στον εισαγγελέα, ρώτησε τη Δημητρία αν ήθελε να της δέσουν τα μάτια. Εκείνη απάντησε αρνητικά. Όλα πλέον ήταν έτοιμα. Ώρα 5:58 το πρωί, ο επικεφαλής του εκτελεστικού αποσπάσματος φώναξε το σύνθημα «ΠΥΡ».

ακούστηκε μια ομοβροντία από πυροβολισμούς και η Δημητρία σωριάστηκε νεκρή. Ο στρατιωτικός γιατρός πλησίασε και βεβαίωσε τον θάνατό της. Έτσι γράφτηκε ο επίλογος μιας από τις τραγικότερες υποθέσεις στα μεταπολεμικά αστυνομικά χρονικά της χώρας μας.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΓΚΟΥΒΟΥΣΗ:

Βασάνισε την έγκυο νύφη της, την έδεσε με σχοινί και με τη βοήθεια του γιου της την πέταξε ζωντανή στη στέρνα και την έπνιξε. Αργότερα έκλαιγαν και δήθεν έψαχναν να τη βρουν!

Είναι η πρώτη γυναίκα που καταδικάστηκε σε θάνατο και εκτελέστηκε, όσο ίσχυε η θανατική ποινή στην Ελλάδα. Χαρακτηρίστηκε κακούργα, αδίστακτη, άπονη και εκδικητική γυναίκα, που δεν ορρωδούσε προ ουδενός, αφού μισούσε θανάσιμα τη σύζυγο του γιου της και από την πρώτη στιγμή έσπειρε ζιζάνια στον γάμο τους, υφαίνοντας με τέχνη τον ιστό της δυστυχίας. Για να πετύχει τον σκοπό της, διέσπειρε φήμες ότι η νύφη της, τόσο πριν τον γάμο όσο και μετά, είχε πολλούς φίλους και εραστές – παρά τις προσπάθειές της όμως, ο γιος της δεν ήθελε να χωρίσει, γιατί ήταν τεμπέλης, δεν είχε δουλέψει ποτέ στη ζωή του και τον ζούσε η γυναίκα του με τη δουλειά της. Πέντε μήνες πριν την ξεκάνει, η νύφη είχε μείνει έγκυος. Εκείνη και πάλι διέδιδε ότι το παιδί δεν ήταν απ' τον γάμο, αλλά κάποιου εραστή, και μάλιστα είχε πείσει τον γιο της να πάνε στο Άργος να κάνουν άμβλωση, κάτι που τελικά δεν έγινε. Αφού δεν τα κατάφερε με την άμβλωση, το αρρωστημένο μυαλό της αποφάσισε να στείλει τη νύφη της στον άλλο κόσμο, πριν φέρει το παιδάκι της στη ζωή.

Παραμονή των Φώτων το βράδυ, την έδεσε με ένα μακρύ σχοινί μέσα στο σπίτι, την πέταξε δεμένη πάνω στο κρεβάτι κι άρχισε να τη χτυπά αλύππτα με μια σανίδα σιδερώματος, στο κεφάλι, το στήθος, τη φουσκωμένη κοιλιά της και σε άλλα σημεία του σώματός της. Κι όλα αυτά μπροστά στον γιο της, μαζί με τον οποίο, στη συνέχεια, την έσυραν έξω από το σπίτι και την πέταξαν σε μια στέρνα στην άκρη της αυλής, ενόσω μάλιστα ήταν ακόμα ζωντανή, όπως διαπίστωσαν αργότερα οι γιατροί. Η άτυχη γυναίκα φυσικά πνίγηκε και η δολοφόνος συνεννοήθηκε με τον γιο της να πουν ότι επρόκειτο για αυτοκτονία, ενώ εκείνος, καθ' υπόδειξη της μάνας του, έγραψε και σχετικό σημείωμα, από τη δήθεν αυτόχειρα. Για να γίνει μάλιστα ακόμα πιο πιστευτό το σενάριο, η μάνα άφησε στην άκρη του πηγαδιού μερικά από τα ρούχα που φορούσε η νύφη, καθώς και τα παπούτσια της.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΥΜΗΠΤΟΝ ΔΙΑ ΤΥΦΕΚΙΣΜΟΥ

ΕΞΕΤΕΛΕΣΘΗ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Είναι κακός ούργος πενθερά του Λεωνιδίου ή οποία έπνιξε περίου την νύμφη της με την βοήθειαν του εγκληματίου υιού της

ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ ΔΙΑ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΑΔΙΚΗΜΑ ΕΚΤΕΛΕΙΤΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΙΑΙΑΝ ΣΤΙΓΜΗΝ ΕΖΗΤΗΣΕ ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

της – αναρωτιόταν μάλιστα μεγαλόφωνα γιατί άραγε να αυτοκτόνησε η νύφη της. Ωστόσο η υπόθεση διαλευκάνθηκε σύντομα, μάνα και γιος συνελήφθησαν, αν και βέβαια επέμεναν αρχικά ότι επρόκειτο για αυτοκτονία. Τα συντριπτικά στοιχεία, όμως, τους ανάγκασαν αργότερα να ομολογήσουν. Στη συνέχεια, καταδικάστηκαν σε θάνατο κι εκτελέστηκαν, εκείνη στον Υμηπτό κι εκείνος στην Κέρκυρα. Και μια ακόμα ανατριχιαστική λεπτομέρεια: Χωριανοί και συγγενείς κατέθεσαν ότι η φόνισσα κάποτε είχε γεννήσει τρίδυμα, τα οποία και θανάτωσε επειδή δεν τα ήθελε. Η ίδια ισχυριζόταν ότι τα παιδιά είχαν γεννηθεί πεθαμένα. Δράστες του αποτρόπαιου εγκλήματος ήταν οι:

- Σταυρούλα χήρα Νικολάου Γκουβούση, εξήντα δύο χρόνων, νοικοκυρά. Είχε γεννηθεί στο Παλαιοχώριο Κυνουρίας το 1897 κι έμενε στο Λεωνίδιο της Αρκαδίας. Ο σύζυγός της είχε πεθάνει το 1944.

• Δημήτριος Γκουβούσης (Μήτρο τον φώναζαν) του Νικολάου και της Σταυρούλας, είκοσι δύο χρόνων, αγρότης. Είχε γεννηθεί το 1937 στο χωριό Τυρό Αρκαδίας, κι έμενε στο Λεωνίδιο.

Θύμα ήταν:

• Η Μεταξία Γκουβούση, σύζυγος Δημητρίου, το γένος Γεωργίου Αντριά, είκοσι ενός χρόνων. Είχε γεννηθεί το 1938, εργαζόταν σε εργαστήριο ζαχαροπλαστικής στο Λεωνίδιο, κι επειδή ήταν τίμια και εργατική, έβγαζε καλό μεροκάματο και ζούσε την οικογένειά της. Η στυγερή δολοφονία συνέβη μέσα στο σπίτι της πεθεράς τη νύχτα της 5ης προς 6η Ιανουαρίου 1959, ξημερώνοντας των Φώτων, κάτω από τις εξής συνθήκες, όπως αυτές προκύπτουν από τη δικογραφία και το ρεπορτάζ των συναδέλφων της εποχής, απ' όπου άντλησα τα στοιχεία, διασταυρώνοντάς τα. «Αυτοκτόνησε, αυτοκτόνησε, δεν της έδινε τα λεφτά της». Ο Μήτρος και η Μεταξία είχαν παντρευτεί με συνοικέσιο το 1954, δηλαδή πέντε χρόνια πριν από τη δολοφονία, και είχαν αποκτήσει δύο κοριτσάκια. Το πρώτο πέθανε σε ηλικία σαράντα ημερών – το είχαν βαφτίσει Σταυρούλα, δίνοντάς του το όνομα της πεθεράς – και το δεύτερο, η Μαρία, γεννήθηκε δεκατέσσερις μήνες πριν από το έγκλημα. Ο Δημήτρης δεν αγαπούσε τη δουλειά και οι χωριανοί του έλεγαν ότι δεν είχε δουλέψει ποτέ στη ζωή του, αφού μέχρι να παντρευτεί τον συντηρούσε η μάνα του και στη συνέχεια η γυναίκα του, από τη δουλειά της. Ο ίδιος ήταν άνθρωπος των καφενείων και του πισοτού – κι όταν είχε χρήματα χαρτόπαζε. Σε κάποια φάση, λοιπόν, και συγκεκριμένα τρεις περίπου μήνες μετά τον γάμο, η Μεταξία τον εγκατέλειψε και πήγε να ζήσει μόνη της, αλλά όχι για πολύ, καθώς σύντομα ξανάσμιξαν. Και μετά την επανασύνδεσή του όμως, το ζευγάρι δε διήγε αρμονική ζωή. Παρά τις συνεχείς προτροπές της πεθεράς να χωρίσουν, η Μεταξία έκανε υπομονή και πίστευε ότι με τον καιρό τα πράγματα θα έφτιαχναν, ενώ ούτε ο Μήτρος, από την πλευρά του, ήθελε να διαλύσουν τον γάμο τους, είτε επειδή αγαπούσε τη γυναίκα του, είτε επειδή